

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11871/2025
22.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији су пуномоћници адвокати Бранислав Поповац и Александар Будалић из ..., против тужених – противтужилаца ББ, ВВ, ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Борислав Борковић из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца противтуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1190/24 од 02.04.2024. године у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца противтуженог изјављена против става 2, става 3. и става 4. изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1190/24 од 02.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5982/19 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе са рочишта од 05.12.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу солидарно исплати износ од 113.600 евра. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу на досуђени износ од 113.600 евра исплате законску затезну камату у складу са Законом о затезној камати од 25.07.2012. године до 25.07.2014. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим су противтужиоци тражили да се обавезе противтужени да на име неоснованог обogaћења због коришћења туђе ствари за период од 01.05.2012. године до 29.02.2020. године исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.02.2020. године до исплате. Ставом петим изреке,

одбијен је као неоснован противтужбени захтев да се обавезе тужени противтужилац да туженој противтужиоцу на име неоснованог обogaћења због коришћења туђе ствари за период од 01.05.2012. године до 29.02.2010. године исплати износ од по 500.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.02.2020. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезани су тужени противтужиоци да туженом противтуженом на име трошкова поступка исплати износ од 1.654.625,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1190/24 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду Гж 5982/19 од 05.12.2023. године у четвртом и петом ставу изреке, а жалба противтужилаца је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 5982/19 од 05.12.2023. године у другом ставу изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев да се обавезу тужени ББ, ВВ, ГГ, да тужиоцу противтуженом солидарно исплати износ од 113.600 евра са законском затезном каматом од 25.07.2014. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 5982/19 од 05.12.2023. године у шестом ставу изреке и обавезан тужилац противтужени да тужена противтужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног и другостепеног поступка исплати износ од 1.798.125,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, и погрешно утврђеног чињеничног стања, побијајући другостепену пресуду у ставу 2, 3. и 4. изреке.

Тужени су доставили одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у току поступка. Не постоји ни битна повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је сукцесивно куповао објекте на кп .. и .. КО ... у градској општини Палилула. Уговором 13796/02 овереним 02.10.2022. године пред Првим основним судом у Београду купио је од ДД магацински простор на адреси ... број .., на парцели .. а ДД је претходно уговором од 2692/2 овереним 21.05.2002. године пред Основним судом у Лозници исти стекла од ДП „Дрина“ Лозница; уговором Ов 5973/06 од 29.05.2006. године, овереним пред Другим основним

судом у Београду, тужилац је од ЂЂ купио пословни објекат на адреси ... број ..; уговором Ов 5076/07 овереним 19.04.2007. године пред Другим основним судом у Београду, купио је објекат површине 5706 м², на адреси ... бр. .. од КК „Младост“. Уговором Ов 15854/09 од 13.10.2009. године, овереним 13.11.2009. године, купио је магацински простор од 53,55 м², објекат означен бројем 28 на адреси ... бр. .. од друштва „Фригострој“, Београд, а који је тај простор купио уговором Ов 3357/21, овереним 22.06.2001. године пред Основним судом у Лозници од ДП „Дрина“. У ЛН предметне парцеле на којима се налазе објекти воде се као градско грађевинско земљиште у државној својини али су носиоци права коришћења уписани били ЕЕ и ЖЖ, са уделом по ½ удела. Назначене парцеле су наследили сада тужени тј. правни следбеници ЕЕ и ЖЖ по решењу Јавног бележника Бојане Кнежевић Упп 26-2023 од 07.04.2023. године. Правни следбеник ЖЖ је тужени ГГ, а по решењу Ов бр.3661/15 од 08.07.2015. године донетом од Првог основног суда у Београду. Пресудом Првог основног суда у Београду П 73489/10 од 27.04.2012. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца ЕЕ и ЖЖ и обавезан тужени АА да се са свим лицима и стварима исели са кат. парц. .. и .. КО У предметним објектима сада се налазе трећа лица. Тужилац је поднео захтев за легализацију предметних објеката али му то није одобрено обзиром да су тужени поднели захтев за рушење тих објеката јер су исти грађени без одобрења. Тужилац потражује накнаду на име улагања у објекте и парцеле. Извео је радове на санацији земљишта да не би било плављено – израдио канал, средио прилаз. На тај начин је спречио плављење терена. Сматра да су ти радови били неопходни. Тужени противтужиоци потражују новчани износ на име тога што је тужилац онемогућио њих да користе предметни магацински простор и парцеле.

При овако утврђеном чињеничном стању, суд је закључио да тужилац није доказао да је извео назначене радове. Канал је израђен за време док тужилац није био власник објеката, а није доказао да је извео и друге радове. Сходно члану 38. ЗОСПО закључио је да тужилац нема право на основ стицања без основа на накнаду тих трошкова јер исти нису били нужни нити је доказано да је са таквим улагањима за које тврди тужилац да је извршио увећана вредност ствари. Тужилац није доказао да је предузимао оне трошкове који су корисни и за власника лично. Сходно томе, тужбени захтев је одбио. Одбио је и противтужбени захтев тужених налазећи да исти нису доказали да се тужилац у спорном периоду од 01.05.2012. године до 29.02.2012. године налазио без правног основа у поседу предметног земљишта да би исти основано могли да потражују накнаду за коришћење туђе ствари сходно члану 219. ЗОО.

По оцени Врховног суда правилно је апелациони суд на основу изведених доказа закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Наиме, према члану 38. Закона о својинско-правним односима, прописано је да савесни држалац има право на накнаду нужних трошкова за одржавање ствари, а може тражити и накнаду корисних трошкова у мери у којој је вредност ствари повећана, власник ствари је дужан накнадити у мери у којој ти трошкови нису обухваћени користима које је он добио од ствари. У конкретном случају, тужилац није доказао да је извршио одређена улагања на парцелама. Дренажни канал је бетониран. Радове је извело ДП које је исто користило и то више од деценију пре него што је тужилац ушао у посед, а тужилац није доказао да је извео неке друге радове и да је имао било какве трошкове везано за одржавање спорних непокретности. Сходно томе, како је утврђено да вредност парцела

није увећана улагањем тужиоца то је правилно другостепени суд поступио када је тужбени захтев тужиоца одбио.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Ревизијски наводи углавном се односе на тумачење да је тужилац легално стекао право својине на предметним објектима. Међутим, предмет тужбеног захтева у овом случају је стицање без основа везано за наводне радове које је тужилац извео на парцели а који су допринели увећању вредности исте. Суд није везан правним основом, већ чињеничним стањем које опредељује правни основ. Међутим, изведеним доказима правилно је закључено да тужилац није доказао чињенице на којима заснива свој тужбени захтев, па се стога наводи из ревизије у смислу тумачења да је стекао право својине и на објектима на предметним парцелама не могу прихватити као значајни у смислу доношења другачије одлуке.

Правилна је одлука о трошковима поступка.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Суд је одбио захтев тужених противтужилаца за накнаду трошкова за стручни састав одговора по ревизији, јер одговор на ревизију по закону није обавезан.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић